

Anna Friedrich

Als mode vreemdgaat

Ambitie en jaloezie, vriendschap en liefde:
welkom bij de nummer 1 modeglossy

ISBN 978-90-225-7981-7

ISBN 978-94-023-0851-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Wenn die Mode fremdgeht, Eine Hochzeit in Schwarz en Das Haus in der Sophienstraße*

Oorspronkelijke uitgever: Goldmann

Vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Baqup

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Anna Friedrich

© 2015 Wilhelm Goldmann Verlag, a division of Verlagsgruppe Random House GmbH, Germany

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

IV

ALS MODE VREEMDGAAT

Mei

De hoofdpersonen

... en wat er tot nu toe is gebeurd

Simone Pfeffer

Begint met een tas en veel goede moed aan haar nieuwe baan op de *Holly*-redactie. Ze moet bij *Holly* voor orde zorgen – maar dan barst de innerlijke onrust pas echt los: een nieuwe liefde, die een echo tot gevolg heeft, en een baas met boosaardige plannen. Of zit het allemaal heel anders?

Annika Stassen

Is de hoofdredacteur om wie alles draait – vooral als ze plotseling verdwenen is. En er een spoor naar Frankrijk leidt. Daar staat ze na onderzoek naar haar eigen verleden aan een graf en neemt een besluit.

Elisabeth Salditt

Eigenaar van de uitgeverij: luid, rijk, grootmoedig, rood, geel, blauw, snel, gemeen, verbluffend, kil, gevoelig, sluw en fair. Ze heeft een plan, waarvan bijna alleen zijzelf afweet, een avontuurlijk, kolossaal, gemeen, overweldigend plan, dat echter niet echt goed uit de startblokken komt.

Georg 'Sjors' Bender

Schrijft de beste teksten, heeft zijn vaste vriendin verlaten en alleen de twee konijnen meegenomen. Een man die snel gevaarlijk wordt voor vrouwen. Deze keer is het echter omgekeerd.

Sibel Yolan

Doet onderzoek naar contacten met gene zijde – en heeft snelle, hete seks. Briljant journalist. Vrouw van een andere planeet. Ze is mogelijkkerwijs bezig met het verhaal van haar leven, hoewel het over de dood gaat. En ze wordt verliefd.

Larissa Werner

Heerst over het rijk waarin alle bobo's uit Berlijn graag een plekje willen. Danst op haar stiletto's, spreekt vijf talen en verbant invloedrijke mannen en vrouwen naar Siberië. De nieuwe partner van Elisabeth Salditt.

Christa von Hutten

Wordt te hulp geroepen wanneer de nood aan de man is. Keert terug naar de plek van haar nederlaag en neemt de macht over. Zal ze nu wraak nemen? Of *Holly* uit de crisis leiden?

Carla Rosenberg

Gaf lange tijd leiding aan de psychologieredactie van *Holly*, maar heeft haar aandacht nu verlegd van zaken van de ziel naar het lichamelijke. Ze begint bij een escortservice aan een nieuwe, avontuurlijke carrière. Of dat lijkt in elk geval zo...

Michael Keplin

Vriend van Annika Stassen, intelligent, aantrekkelijk en in het bezit van uitstekende contacten met het hiernamaals. Hij is geïnteresseerd in Sibel Yolan én in mogelijke zakendeals met *Holly* en uitgeverij Salditt & Hansen.

Max Wiesel

Dik, overdonderend, een verhalenverteller en in zakelijke kwesties een man van het grove werk. De zaken lopen echter slecht en hem wordt duidelijk dat het dodenproject met Michael Keplin wel eens zijn laatste kans zou kunnen zijn.

Michael Freund

Een cyberman, een hacker, een fantast – en een man met een beschadigde ziel. Hij gaat voor *Holly* werken, als IT-expert, als computervakman. Dat is echter slechts de halve waarheid.

Bess Schmidt

De legendarische modechef van *Holly*. Glamoureuus, slim en mooi. Haar humor is dodelijk. Dat is echter niet de reden dat er juist van haar kant gevaar dreigt voor de wereld van *Holly*.

Steve Frommen

Bondgenoot van alle vrouwen. Pilatesleraar met geheime recepten én veel geheimen.

Franziska en Pascal

Deze liefde moet worden beschermd, niet omdat ze nog zo pril is, maar omdat ze zo sterk is. En omdat ze een kloof moet overbruggen.

En een speciaal gastoptreden voor:

De camera

Ziet altijd meer dan anderen. Kent het verleden en blikst vooruit op de toekomst.

Tegenwoordig wordt luxe slechts als een uitdrukking van decadentie gezien. Terwijl in luxe de belofte van een groot gevoel besloten ligt, namelijk geborgenheid. Dat gevoel terug te veroveren, dat is onze opgave.

– Bess Schmidt

Proloog

Hij: 'Kan het zijn dat iemand ons toch heeft gezien?'

Zij: 'Wie? Waar? Hoe kom je daarbij? Wanneer dan?'

Hij: 'De laatste keer. Toen we samen het hotel verlieten.'

Zij: 'Dat was inderdaad onvoorzichtig.'

Hij: 'Ik krijg plotseling van die veelzeggende blikken als ik je naam laat vallen.'

Zij: 'Misschien zeg je hem te vaak?'

Hij: 'Onzin. Maar ja, soms moet ik hem nou eenmaal gebruiken.'

Zij: 'We moeten beter oppassen.'

Hij: 'Mooi ondergoed. Zijn je borsten groter geworden?'

Zij: 'Ik heb je gemist.'

Hij: 'Zou je je eigenlijk kunnen voorstellen dat je met mij iets anders doet dan neuken?'

Zij: 'Hoe bedoel je dat?'

Hij: 'Is dat je antwoord?'

Zij: 'Wat zou jij dan willen doen?'

Hij: 'Laat maar.'

Zij: 'Ik wil niet met je naar de film.'

Hij: 'Aha.'

Zij: 'Is je pik kleiner geworden?'

Hij: 'Misschien wil hij een keer naar de film.'

Zij: 'Volgens mij gaat het bergafwaarts met *Holly*.'

Hij: 'In die opvatting sta je niet alleen.'

Zij: 'O ja?'

Hij: 'De mensen zijn niet blind.'

Zij: 'Niemand mag van ons weten. Niemand. Helemaal niemand.'

Hij: 'We kunnen een keertje een weekend weggaan.'

Zij: 'Vergeet het maar.'

Vrijdag 8 mei

1

Holly-redactie, vrijdagmiddag, 15.00 uur

Simone Pfeffer zit aan haar bureau. Haar opdracht – de analyse van de workflows bij het belangrijkste vrouwenblad van Duitsland – is klaar, nu moeten de resultaten en haar verslagen nog tot een presentatie worden verwerkt. Ze heeft bij de koffieautomaat een dubbele espresso gehaald, op haar bureau liggen in netjes geordende stapeltjes alle geprinte documenten, de computer staat aan, de geur van de koffie spoort haar aan tot actie. Simone heeft een goed humeur; eerder vandaag belde het kantoor van de uitgever om een eetafspraak met Elisabeth Salditt in Hamburg te maken. Acht uur, restaurant Cox. Een van de favoriete restaurants van Elisabeth Salditt, dat weet iedereen bij de uitgeverij.

De gangen en kamers op de *Holly*-redactie zijn op dit tijdstip zo goed als uitgestorven. Een werkweek van zesendertigeneenhalf uur betekent voor de meesten dat het vrijdagmiddag om half drie weekend is. Sabine Penckwitz, redacteur reizen, zei laatst tijdens de lunch weer eens: 'Ik weet niet of ik zonder mijn vrije vrijdagmiddag zou kunnen. Die is zo belangrijk voor me: voor mijn inspiratie, mijn innerlijke rust, een moment om even bij mezelf stil te staan...' En daarna volgt altijd een citaat, haar citaat van Nietzsche: 'De grootste gebeurtenissen zijn niet onze luidruchtigste, maar onze stilste uren.'

Sabine Penckwitz en vele anderen van de redactie zijn in elk geval allang naar huis. En als Simone Pfeffer zo naar haar workflow-analyse kijkt, weet ze niet of ze die stille momenten straks nog kan

garanderen. Wat Nietzsche er ook van zegt. Maar goed, daar moeten anderen zich maar over buigen.

Ze zal haar analyse eind volgende week tijdens een grote vergadering bij de uitgeverij in Hamburg presenteren. Het moet een powerpointpresentatie worden, met een beamer op de wand geprojecteerd. Elisabeth Salditt heeft alle hoofdredacteuren en uitgeefdirecteuren van de andere bladen uitgenodigd, 'zodat ze meteen zien wat hun te wachten staat'.

Eigenlijk heeft Simone Pfeffer een hekel aan powerpointpresentaties. In gedachten heeft ze de werkende bevolking al vaak in twee groepen ingedeeld. Mensen die voor hun werk powerpointpresentaties maken, en mensen die dat niet doen. En soms stelt ze zich voor hoe het zou zijn als groep één en groep twee een keertje met elkaar zouden ruilen, misschien voor een jaar. Nou ja, hoe dan ook, dit jaar houdt ze zelf een powerpointpresentatie, en wel een heel belangrijke.

Op dat moment komen de collega's van beauty langs haar bureau lopen: 'Ciao Simone, niet al te lang meer werken, hoor, en geniet van je weekend, ben je nog iets spannends van plan?'

Simone en de beauty-meisjes wisselen nog wat tips uit voor het weekend.

'In Berlijn-Mitte is een House of Small Wonder geopend, daar gaan we zondag naartoe,' zegt Gina, assistent op de beauty-redactie.

House of Small Wonder is een restaurant/café waarvan al een vestiging was in de Big Apple. De twee eigenaren hebben hun geliefde zaak in Brooklyn onlangs verkocht en staan nu op het punt om in het centrum van Berlijn een klein huis van wonderen te beginnen.

'Klinkt goed,' zegt Simone, 'misschien zien we elkaar daar.' Als ze eens wisten, denkt ze, als ze eens wisten dat ik op dit moment zelf een huis van kleine wonderen aan het bouwen ben.

Klein wonder nummer één: een nieuwe baan, weer als journalist. Klein wonder nummer twee: een nieuwe man. En het derde

wonder: een kind met deze nieuwe man. Hoezo, kleine wonderen, een *house of big wonders*, dat is ze momenteel aan het bouwen.

Georg houdt van haar en zij houdt van Georg, en ze krijgen een kind. Zo is het. Zo heeft ze het Georg verteld, en ze heeft het al zo vaak tegen zichzelf gezegd dat het nu ook voor haar zeker is. Alleen Georg kan de vader zijn; dat zegt haar gevoel, dat wil ze zo.

Lena, de vriendin van Georg, is inmiddels zijn ex, en Frank, Simones vriend, zal binnenkort haar ex zijn. Lena heeft Georg het huis al uit gegooid, en zij, Simone, rijdt maandag naar Hamburg, waar ze uit eten gaat met Elisabeth Salditt. En daarna, diezelfde avond nog of anders de volgende dag – maar zien hoe het loopt met Frank – zal ze het hem vertellen.

Ze verheugt zich op het etentje met Elisabeth Salditt. Het kan eigenlijk alleen maar over haar toekomst gaan. Misschien wil de uitgever vóór de presentatie de belangrijkste resultaten alvast onder vier ogen met haar bespreken, maar Simone vermoedt dat het om het kleine wonder nummer één zal gaan, de nieuwe baan. Ze heeft bij Christa von Hutten gesolliciteerd naar de functie van hoofd van de psychologieredactie van *Holly*. Carla Rosenberg heeft heel onverwacht ontslag genomen en er wordt een opvolger gezocht. Voor Simone de kans om haar *house of wonder* een fundament te geven. ‘Er zijn twee manieren om je leven te leiden: alsof niets een wonder is, en alsof alles een wonder is. Ik geloof in de laatste manier.’ Dat zei Albert Einstein. En Simone Pfeffer zegt het ook, in elk geval vandaag.

Ze wil weer redacteur zijn, ze wil weer schrijven. Ze wil in Berlijn schrijven. Berlijn, *Holly*, Georg en het kind. Het is een fantastische toekomst die ze voor zich ziet.

Wanneer ze tegen zessen de computer uitzet, besluit ze naar huis te lopen. De weg van de *Holly*-redactie langs de Spree naar de Hackescher Markt is zo vroeg op de avond erg mooi, met als decor het museumeiland, langs de rivier, door het Montbijou-park. Ze trekt haar nieuwe leren jack aan, dat ze op het laatste moment nog in de sale op de Ralph Lauren-website te pakken

heeft weten te krijgen, een koopje. De eerste meidagen zijn mild, de bomen zijn groen, de lucht ruikt naar zomer. Voor haar ligt een vrije vrijdagavond. Eerst gaat ze nog langs Butter Lindner. ‘De edele kunst om het genot te leven’, de slogan van Lindner, is vanavond ook haar slogan. Ze koopt een zak vol heerlijkheden: scampisalade, verse broodjes, Franse salamipralines, *macarons framboises* en een fles grapefruitlimonade van La Mortuacienne. Binnenkort zal ze zulke avonden samen met Georg vieren. Hoewel ze moet zeggen dat Georg niet echt het type Butter Lindner is, eerder het type Essotankstation: Snickers, Haribo, ravioli uit blik. Maar dat valt te veranderen. Ze heeft ooit gelezen dat op het moment van de huwelijksluiting zeventig procent van de bruiden hoopt dat de man in de loop van het huwelijk verandert. En zeventig procent van de bruidegoms hoopt dat de vrouw in de loop van het huwelijk niet verandert. Dat is misschien een goed onderwerp, die tegenstelling, als ze straks voor de psychologie-redactie werkt.

Ze geniet van haar avond in het huis dat binnenkort niet meer van haar zal zijn. De uitgeverij heeft de woning ongetwijfeld weer voor andere mensen nodig, en Simone kan zich het appartement ook helemaal niet veroorloven. Georg is vanavond onderweg voor zijn portret van de minister van Buitenlandse Zaken; hij gaat eten met een oude vriend van Jaufmann die tegenwoordig in Keulen woont. Later zal hij haar vanuit het hotel bellen.

Franse salamipralines en macarons framboises tegelijk, dat smaakt heerlijk! Net als winegums en dropveters tegelijk, daar was ze als kind al gek op. Misschien is ze diep vanbinnen zelf toch ook een Essotype?

Ze weet nog heel goed wat ze deed op de dag dat het telefoontje van uitgeverij Salditt & Hansen uit Hamburg kwam, preciezer gezegd van de hoofdredacteur van reismagazine *Global Travel*. *Global Travel* is een spin-off van het tijdschrift *Global*. De tijdschriftenfamilie *Global* staat voor ‘diepgaande reportages van ervaren verslaggevers die ter plekke research doen’, of zo staat het tenmin-

ste in een brochure waarin het tijdschrift wordt gepresenteerd en waarmee abonnees worden geworven.

En de hoofdredacteur van *Global Travel* belde haar persoonlijk om haar een baan als redacteur aan te bieden. Ze herinnert zich zijn woorden nog precies: ‘Mevrouw Pfeffer, ik volg uw column “De wereld in een schoenenkast” al langere tijd. Die heeft iets fris, jongs, moderns,’ zei hij aan de telefoon. ‘U bent een jonge, moderne en intelligente vrouw, precies waar ik op dit moment naar op zoek ben.’

Simone is van mening dat je om over iets te kunnen schrijven helemaal de wereld niet in hoeft. De wereld komt tegenwoordig naar je toe. Alles is er, of je nu aan je bureau zit, in het café of thuis op de bank. Skypen, googelen, twitteren, facebooken. Streetview, Instagram... Het is er allemaal. En nog veel meer ook. Je moet het alleen zien te gebruiken. Oude mensen noemen dat dan slim, modern, intelligent, jong en fris. Fris is vooral grappig, vindt Simone. ‘Ziet u, mevrouw Pfeffer,’ zei de hoofdredacteur die keer, ‘dit is precies wat we zoeken! Mensen zoals u, *high performers*.’

En al na driekwart jaar redacteurschap bij *Global Travel* kwam het telefoontje van Elisabeth Salditt; ze had haar persoonlijk gebeld en voorgesteld om te gaan lunchen. Ze zaten in Café Paris.

‘Simone Pfeffer, ik volg je werk bij *Global Travel* met grote interesse. Het heeft iets zeer intelligents, fris, jongs, moderns, en zie je, ik vraag me af of je met jouw talent ook niet tot iets heel anders in staat bent.’

Aanvankelijk wist Simone niet wat ze moest zeggen toen het begrip ‘changemanager’ viel, toen het opeens ging over de toekomst van de hele uitgeverij, over grote veranderingen. Print, online, mobiel, een grote reorganisatie, over een zogenaamd *house of future*. Uiteindelijk zei Elisabeth Salditt: ‘Changemanager bij het house of future: wat denk je daarvan?’

Simone herhaalde: ‘Changemanager bij het house of future?’

Na afloop van de lunch zei Elisabeth Salditt: ‘Ik verheug me op een prettige samenwerking, Simone Pfeffer.’

Simone was nog niet eens echt aangekomen in Hamburg, en dus was het ook niet zo erg dat ze twee weken later haar tas al vier verdiepingen omhoog moest slepen naar deze uitgeverijwoning in Berlijn om aan haar eerste opdracht te beginnen: de workflow-analyse bij *Holly*.

En nu, komende maandag: dineren met Elisabeth Salditt. Haar eerste baan heeft ze via de telefoon gekregen, de tweede tijdens een lunch, de derde zal ze bij het avondeten krijgen. Simone Pfeffer voelt dat zich in haar buik een warm, zacht, prettig gevoel verspreidt.

Berlijn, Georg, *Holly*... en het kind. Graag zou ze een sigaret hebben gerookt of op zijn minst een glas wijn hebben gedronken, maar dat gaat natuurlijk niet, dat is logisch. Zelfs wonderen hebben hun prijs.

2

De taxi slaat vlak na station Grunewald de Winkler Strasse in en blijft staan voor een enigszins verweerd uitzierend huis met daarin meerdere woningen. Alsof het door de mazen van de tijd is geglipt, kasteelachtig, duister, niet van deze tijd. En uitgerekend hier zou Steve moeten wonen, de coolste fitnessstrainer van Berlijn? Haar partner in crime uit hun New Yorkse tijd?

Annika Stassen haalt haar portemonnee tevoorschijn en geeft de taxichauffeur een biljet van vijftig euro. 'Is dit echt nummer dertien?' vraagt ze, terwijl ze over de rand van haar zonnebril al het huisnummer in ouderwetse smeedijzeren krulletters op de muur ziet staan, naast het toegangshek.

'Jazeker, dame, en dit is ook echt Berlijn,' antwoordt de chauffeur.

Het hondje dat zich aan haar voeten op ongeveer dertig vierkantecentimeter heeft opgerold, kijkt naar haar op, klaar om direct uit

te stappen zodra het portier opengaat. Zij zal in elk geval opgetogen zijn: vanuit Steves woning loop je zo naar de Dianasee, dat zei hij tenminste toen ze hem vroeg of ze bij hem kon logeren zonder dat iemand ervan wist. En hem vertelde dat ze niet alleen was, dat ze een hondje bij zich had.

Natuurlijk, zei Steve. En: wanneer kom je? Verder niets. Net als vroeger, toen hij haar in New York in huis nam omdat haar huwelijk op de klippen liep en zij binnen enkele uren uit haar chique Upper East Side-woning moest vertrekken, alsof ze op de vlucht was.

Net als toen heeft ze het gevoel dat haar oude leven – dat tot drie maanden geleden nog langs vertrouwde paden liep, misschien niet altijd rustig en gelijkmatig, maar wel te overzien – niet meer bestaat. Afgelopen. Voorbij. Opgelost, als in een droom waaruit je bent ontwaakt. En ze weet heel precies op welk moment haar nieuwe, onbekende leven is begonnen.

Ze stond in de motregen op een kerkhof in Bretagne, naast een gemeenteambtenaar die op een lijst precies de plek had opgezocht van het graf waarnaar ze op zoek was. Een klein, anoniem stukje grond met een kruis en een nummer, net als dat ervoor en dat erna. Over de nabestaanden die bij dit graf hoorden was nergens informatie te vinden, op geen enkele lijst van de begraafplaats. We hadden het hier over een tijd ver voordat men dit soort details in de computer vastlegde; er was ooit iets verloren gegaan en de gemeenteambtenaar had verontschuldigend zijn schouders opgehaald. *'Je suis désolé.'*

De details. De namen van de ouders van dit doodgeboren kind. De herkomst van het kind. Misschien een naam. Niet meer te achterhalen. Verdwenen. Of nooit goed vastgelegd. Er was alleen een datum, een sterfdag. De dag die Annika nooit zal vergeten. Die hier, aan dit kleine graf, een heel nieuwe betekenis kreeg.

Ze legde een eenvoudige bos veldbloemen op het hoopje aarde, bedankte de ambtenaar en liep langzaam naar de uitgang. Een mooie plek, dit kerkhof, helemaal niet deprimerend. Veel graven waren liefdevol beplant, er waren kleine beukenhaagjes en mooie,

haast betoverende grafstenen, op één plek zelfs een rozenhaag met daarachter een engelenpaar van marmer, groter dan Annika zelf.

Haar besluit stond vast toen ze naast de uitgang een kleine werkplaats van een steenhouwer ontdekte. De oude man vervaardigde en restaureerde de grafstenen van het kerkhof, maar had ook een kleine voorraad oude grafstenen, van geruimde particuliere graven.

Annika koos spontaan voor een eenvoudige gedenksteen van natuursteen, ‘meer dan zestig jaar oud,’ vertelde de steenhouwer, ‘hoorde bij een groot graf van een rijke familie, die liet hem maken voor een oom die in de oorlog was gevallen en ergens op het slagveld was achtergebleven.’ Wat over was van het oude opschrift had hij al weggeslepen, *mais oui*, geen probleem om binnen twee dagen een nieuwe inscriptie te maken. Hij gebruikte zelfs een speciaal proces waardoor de inscriptie er vanaf het begin oud uitzag. ‘U weet wel, madame, net als bij die moderne spijkerbroeken, die al verwassen en versleten lijken voordat ze worden verkocht.’ Annika moest ondanks alles lachen. Ze stelde zich voor hoe ze dat aan Lars Meier, de cynische artdirector van *Holly* zou vertellen, of aan haar modechef: wisten jullie dat echt overal de trend tegenwoordig vintage is, hahaha!

Ze noteerde de datum op een papiertje. Na enig nadenken schreef ze ook de naam Ella erbij. Ook al was het helemaal niet het graf van haar Ella, maar van een ander klein meisje, dat op dezelfde dag ter wereld kwam als haar dochter. En dat deze wereld nooit had mogen meemaken. Nu kreeg ze in elk geval een naam. Ella. Als in de zomerhit van France Gall. Die naam was immers weer vrij. Haar dochter was door andere ouders gedoopt; misschien droeg ook zij de naam van een liefdesliedje uit die tijd.

Annika tilt met hulp van de taxichauffeur haar koffer uit de achterbak op straat. En de reistas van Vicky Cristina; het hondje viel nog net onder de gewichtslimiet en had vanuit Parijs in de cabine mee mogen vliegen. Annika ziet Steve uit het huis komen; kennelijk heeft hij haar komst vanuit het raam opgemerkt.